

pravoplatně skončen spor vedený navrhovatelem proti pozůstalé vdově o splnění domnělého odkazu a náhrady škody v částce 100.444 Kč. Prv ý s o u d návrh zamítl. R e k u r s n í s o u d uznal podle návrhu. D ů v o d y: Podle § 159 nesp. pat. nesmí býti pozůstalost dědicům odevzdána, dokud není prokázáno zaplacení nebo zajištění zbožného odkazu. Pozůstalá vdova prohlásila, že zůstavitel zanechal testament, v němž zřídil pro Sbor evangelické církve legát ve výši asi 70.000 Kč. Poněvadž prý vdova testament potlačila, podali dědicové po zůstaviteli žaloby o uznání pozůstalé vdovy nehodnou dědického práva. Za účelem ukončení pozůstalostního řízení vzali dědicové žaloby zpět se vzdáním se žalobního nároku. Zanechání testamentu nebylo v nesporném řízení v odpor vzato a taktéž ne platnost a účinnost testamentu a tím ani platnost a účinnost odkazu. Dokud není sporem zjištěno, že odkaz jest neúčinný, bylo povinností pozůstalostního soudu, aby se dle § 159 nesporného patentu staral o zaplacení nebo zajištění zbožného odkazu, ježto odevzdací listina nemůže býti před zaplacením nebo zajištěním odkazu vydána. Zda odkaz je neúčinný, může býti dokázáno sporem vedeným navrhovatelem, a to proti pozůstalé vdově, ovšem navrhovatel nemá nároku na zajištění útrat sporu, nýbrž jen odkazu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o to, zda ustanovení § 159 nesp. pat., podle něhož nesmí býti pozůstalost odevzdána, dokud nebylo vykázáno zaplacení nebo zajištění odkazu, určeného pro chudé, kostely, náboženské obce nebo jinak pro zbožné účely, předpokládá, že v pozůstalostním řízení bylo prokázáno zřízení odkazu, zejména že byla o tom předložena listina a že tu jest platné poslední pořízení. Podmínka taková není v § 159 nesp. pat. výslovně vytčena a ani jinak z povahy věci neplyne. Neboť popřením platnosti odkazu nemohou se dědici zbavit povinnosti, uložené jim v § 159 nesp. pat. (rozh. č.11979 Sb. n. s.), a výjimku ze zásady § 159 nesp. pat. bylo by lze připustiti jen tehdy, kdyby privilegovaný odkaz byl zřejmě beze vší pochyby neplatný (srovnej Ehrenzweig II/2, str. 524, a Rintelen, str. 79). Že by odkaz, jehož se domáhá Evangelický sbor, byl bez vší pochyby zřejmě neplatný, z pozůstalostních spisů neplyne.

Čís. 15828.

Soud, jehož došla věc přípustným opravným prostředkem, má z úřadu zkoumati, zda knihovní žádost vyhovuje náležitostem v § 94, odst. 1, č. 1—4 knih. zák.

Nelze vyhověti knihovní žádosti kupitele pozemku o vklad vlastnického práva ke koupenému pozemku z a s o u č a s n é h o p ř e n e s e n í v š e c h z á v a d, bylo-li kupní smlouvou stanoveno, že kupní smlouva

je vůči prodávateli ihned účinná, vůči kupiteli však jen tehdy, bude-li mu koupený pozemek odevzdán knihovně do dvou měsíců bez závad.

(Rozh. ze dne 17. února 1937, R II 25/37.)

Kupitel Jindřich F. zažádal u knihovního soudu, aby podle kupní smlouvy byl ve vložce č. 25 v J. odepsán pozemek č. 655 louka, jež koupil, a zapsán do nové vložky za současného přenesení všech knihovních závad a aby bylo pro něho vloženo právo vlastnické k uvedenému pozemku. První soud žádosti nevyhověl, rekursní soud rozhodl podle knihovní žádosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursnímu po případě dovolacímu soudu, došla-li ho věc přípustným opravným prostředkem, je z úřadu přihlížeti k tomu, zda knihovní žádost vyhovuje náležitostem § 94, odst. 1, č. 1 až 4 knih. zák. (rozh. č. 11848 Sb. n. s.). V předložené kupní smlouvě je v odstavci X výslovně stanoveno, že právní účinnost smlouvy nastává pro prodávatele ihned, pro kupitele však teprve, bude-li mu prodaný pozemek odevzdán knihovně do dvou měsíců bez závad. V knihovní žádosti žádá však kupitel za odepsání koupeného pozemku parc. č. 655 z vl. č. 25 v J. a jeho zapsání do nové vložky za současného přenesení všech knihovních závad. Vznikají tedy pochybnosti, zda podle dotčeného odstavce X nastala právní účinnost kupní smlouvy v příčině kupitele a zda proto je knihovní žádost odůvodněna obsahem předložené kupní smlouvy (§ 94, odst. 1, č. 3 knih. zák.). Na to poukazují prodávatelé aspoň nepřímou, tvrdíce, že ke skutečnému uzavření kupní smlouvy nedošlo, takže toto jejich tvrzení má aspoň zčásti oporu v uvedeném odstavci X kupní smlouvy, (§ 126, odst. 2, knih. zák.). Proto již z toho důvodu bylo dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno zamítavé usnesení soudu první stolice.

Čís. 15829.

Proti žalobě o neúčinnost rozhodčího výroku se lze bránit námitkou, že po vynesení rozhodčího výroku došlo mezi stranami k narovnání obsahem shodnému s rozhodčím výrokem, jež bylo splněno.

(Rozh. ze dne 17. února 1937, Rv II 457/35.)

Proti žalobě o neúčinnost rozhodčího výroku, odůvodňované tím, že rozhodčí výrok nebyl podepsán všemi rozhodci (§ 595 č. 3 c. ř. s.), namítl žalovaný mimo jiné, že není vůbec rozhodčího výroku, o jehož neúčinnost jest žalováno, poněvadž po ústním prohlášení rozhodčího výroku došlo mezi stranami k narovnání (§ 1380 obč. zák.) téhož obsahu, jaký měl rozhodčí výrok, jež on (žalovaný) splnil, zaplativ do podání ža-